

Reinventar-se i tornar-se a enamorar als cinquanta

Deu pel·lícules en pràcticament trenta anys. La trajectòria cinematogràfica del barceloní Cesc Gay és una de les més sòlides i coherents del cinema català contemporani, acompanyat gairebé sempre per la productora Marta Esteban, amb la que han format un dels tandems director/productora més exitosos. Descobert amb la seva modesta òpera prima *Hotel room*, Gay ha anat construint una trajectòria pausada i sense estridències, en la que ha primat sempre el control sobre les històries a partir del guió, i amb la que ha demostrat una excel·lent destresa per construir diàlegs brillants i per rodar amb una habilitat i elegància singulars. Des de *Ficció* -potser encara la seva millor obra- fins a *Truman* -potser la més emotiva i recordada-, Gay s'ha caracteritzat també per haver estat un gran retratista de Barcelona i la seva evolució urbanística i social. Revisar, per exemple, *A la ciutat* (2003) permet percebre, des de la perspectiva actual, la profunda transformació que la capital catalana ha patit els darrers vint anys. Possiblement, quan s'analitzin aquests canvis de Barcelona en el futur, l'obra de Cesc Gay en sigui una mostra testimonial molt valuosa, per més que ell hagi treballat sempre des de la ficció i no del documental.

A la seva desena pel·lícula, l'acció no comença a Barcelona, sinó a Roma. No és casual, perquè una de les "ciutats de l'amor" és el punt de partida perquè acompanyem Eva (Nora Navas), la protagonista absoluta de la història, en el seu procés de reconstrucció personal, en la seva reinvençió com a persona, en un salt endavant per tornar-se a enamorar i recarregar la seva energia vital. Eva es troba en un atzucac, en un d'aquells moments existencials en els quals la seva vida podria continuar sent el que és, amb estabilitat econòmica, estatus i relacions socials, però que realment s'adona que això no l'omple i necessita rebel·lar-se contra aquesta corrent predeterminada, que no li deixa decidir ni tenir autonomia sobre el rumb que vol que prengui la seva vida.

No és casualitat que pel guió de *Mi amiga Eva*, Cesc Gay hagi treballat amb el guionista Eduard Sola, el guanyador del Goya i el Gaudí al millor guió original l'any passat per *Casa en flames*. I és que la Montse interpretada per Emma Vilarasau al film de Dani de la Orden és cosina germana de l'Eva que dona títol a la pel·lícula de Cesc Gay. Totes dues són dones madures, empoderades, que estan fartes de fer les coses per una inèrcia o uns automatismes i no per una autèntica il·lusió motivadora. Montse i Eva es rebel·len contra les

MI AMIGA EVA

País: España, 2025

Direcció: Cesc Gay

Guió: Cesc Gay, Eduard Sola

Intèrprets: Nora Navas, Juan Diego Botto, Rodrigo de la Serna, Àgata Roca

Gènere: Drama, comèdia, romàntic

Durada: 99 min

Idioma: Castellà

convencions socials, contra les aparences i contra el que s'espera d'elles. Estan fartes de la hipocresia i els somriures falsos, d'aparentar el que no són i no poder ser el que voldrien. I Cesc Gay i Eduard Sola cuinen aquest procés d'alliberament amb una habilitat que arrossega i encomana l'espectador.

De Cesc Gay s'ha dit sovint, de manera una mica reduccionista, que "és el Woody Allen català". Gay té prou personalitat perquè no calgui comparar-lo amb ningú i el seu retrat de Barcelona és molt més aproximat a la realitat que els clixés del director novaiorquè quan va filmar-hi *Vicky Cristina Barcelona*. Però és innegable que la seva construcció de les trames sentimentals dels personatges, la seva habilitat pels diàlegs punyents i sucosos i la seva mirada sobre l'univers femení que el fan un gran director d'actrius, connecten inevitablement amb el cinema d'Allen. A *Mi amiga Eva* li serveix en safata a Nora Navas una autèntica perla de personatge. Navas ha treballat amb grans realitzadors com Almodóvar, Villaronga o Mar Coll, però segurament la seva brillant interpretació del personatge d'Eva passarà a ser un dels més recordats de la seva carrera, acompanyada d'un notable planter de secundaris com Rodrigo de la Serna, Miki Esparbé, Àgata Roca o Juan Diego Botto. I és obvi que la situen com una de les favorites clares a la temporada de premis d'aquesta temporada.

Paco Vilallonga

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona